

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 78.

Trettende Session.

34te Møde.

Lorsdagen den 12te December Kl. 6 1/2 Aften.

(Forsfat.)

Andrø (forts.): Jeg har ikke viist nogen Modstand imod Reservefondens Dannelse, saasnart jeg anstaae Tidspunktet for at være nogenlunde stillet til at føre denne Forholdsregel igjennem. Saavidt jeg erindrer, var det den daværende Underrigsminister for Kongeriget, som først fastede Planen om nu at skrive til Gjennemførelsen deraf; men jeg tør sige, hvilket denne Mand viist ogsaa vil erkjende, at han ikke stødte paa nogen Modstand i saa Henseende fra min Side. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, som jeg ikke har troet godt at kunne undlade at fremsætte.

M. P. Bruun: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg skal tillade mig at gjøre. Jeg har en Frygt for, at den Enighed, der synes at være tilstede imellem de to Ministre eller rettere imellem den ene ærede Minister og den ærede Landstingsmand, der først havde Ordet (Hjerring), dog let kunde berøe paa en Illusion. Det forekommer mig, at det let kan hidrøre fra, at begge de ærede Herrer nævnte extreme Tilfælde. Den ærede Landstingsmand nævnte Gagerne til Høiesteretsassessorerne. Den ærede Finansminister, forekom det mig, omtalte det Tilfælde, hvor en Lov ved Forholdene i sig selv igunden var bleven forandret, og hvor Pengene ikke behøvedes eller deslige, hvor det altsaa laa temmelig nær ved Finantsloven at undlade at bevilge Summer, der dog

ikke vilde være nogen Anvendelse for. Men for at klare Spørgsmaalet, maatte man dog egentlig have at vide, om Enigheden virkelig var tilstede, og navnlig med Hensyn til de Tilfælde, der kunne faae en praktisk Betydning, jeg sigter herved til saadanne Tilfælde, hvor der kan være Spørgsmaal om igjennem Finantsloven at forandre bestaaende Love, ikke naar der var Enighed tilstede imellem Thingene indbyrdes og Rigsdag og Regjering — thi der troer jeg neppe, der vilde være nogen Tvivl — men i saadanne Tilfælde, hvor der mulig kunde forudsættes, at Enighed ikke vilde være at tilveiebringe med Hensyn til saadanne Loves Forandring igjennem Finantsloven. Jeg veed ikke, om jeg har udtalt mig klart, men jeg har en Frygt for, at der er en Misforstaaelse tilstede, som jeg nødig vilde have senere skulde vendes mod den ærede Landstingsmand for 9de Aarss (Hjerring). Jeg vilde derfor lade den høitærede Minister udtale sin Mening om et saadant ikke ekstr nt Tilfælde, jeg skal som Exempel nævne en Sag, der har været meget omdebatteret, nemlig Stutterisagen.

Hjerring: Det skulde ganske vist gjøre mig meget ondt, om det skulde vise sig, at den Enighed, som jeg smigrede mig med, at der fandt Sted om dette Spørgsmaal, ikke skulde være tilstede. Ikke desto mindre skulde det være mig kjær, om den høitærede Finansminister vilde høre sig med Hensyn til det af den sidste ærede Landstingsmand fremsatte Spørgsmaal.

Ministeren for Kongerigets særlige Finantser: Jeg maa tilstaae, at jeg igunden finder den Forbring noget streng, at